

Муддатҳои тӯлонист, ки дар бораи шомилгардии ҷавонон ба гурӯҳҳои ифротӣ сухан менамояд ва барои пешгирии ин падидаи номатлуб шахсони масъулинро вазифадор месозад. Химоятгари нахустини шахс ин ҳудӣ ӯ мебошад. Ҷавонон ҳудӣ, ки имрӯз роҳҳои хуби истифодаи шабакаҳои интернетиву алоқаҳои мобилиро меёнанд танҳо огоҳиро аз даст надиханд. Ибтидо, ҳеҷ чӣ гӯҳ ба ваъдаву суханҳои шахсони бегона бовар накунад. Ҳуд мустақил шаванд жарфтар андеша намоёнд. Ояндаи дурахшони ҳудро ҳуд созанд. Баъдан, ҳеҷ чӣ бо шахсони ношинос тариқи шабакаҳои интернетӣ дар бораи ақидаҳои динӣ сухбат накунад (мутаассифона ҳоло зиёд гаштаанд), зеро аз тарафи экстремистон чӣ алб карда мешаванд, ҳуд надонида.

Огоҳии дигар ба ҷавонон ин аст, ки ҳеҷ чӣ гӯҳ бе иҷозтаи падару модар ба хориҷи кишвар сафар накунад ва дар давлатҳои хориҷӣ чӣ аз муллоҳои салафӣ ва чӣ авонони кафказӣ эҳтиёт шаванд. Зеро «салом»-и дӯстон беминнат аст. То имкон ҳаст дар хориҷӣ чӣ и кишвар як чӣ оя бо ҳешу табор ё ҳамдеҳагонӣ ҳуд кор карда, фирефтаи ваъдаи маблағҳои калони ношиносон нагардад.

Воқеан, душвор аст ба як кишвари бегона барои пайдо кардани маблағ рафтани меҳнати сангини тоқатфарсоро аз сар гузаронидан. Маблағи ҳалол бе меҳнат муяссар намегардад. Баъзе афрод наметавонанд ба он меҳнат тоқат намоёнд, аз ин рӯ роҳи осон ба даст овардани маблағро чӣ мешаванд. Аз шахсони пулдор қарз мегиранд, ки ин ҳуд бе ресмон ҳудро ба қасби дигар бастан аст. Ё аз ҳисоби шахсони дигар муаммои ҳудро ҳал мекунад, ки ин низ паёмади хуб надорад. Шахсони мазкур бо қўмаки ғарзонаи ҳуд чӣ авонони раҳгумзадаро ба ҳуд тобеъ сохта, ба ҳар роҳ, ки хоҳанд ба ҳамон самт равона мекунад.

Чавонон! Шуморо зарур аст, ки ин ба кадри ин ҳаёт бирасед, шукронаи ин Ватан намоед. Камбуди онро нодида гирифта, баҳри таъмин ва ваҳдати абадии он хиссагузор бошед. Ин умри азизи чавони худро дар пайи саодатмандии худ ва дигарон сарфа созед.

Ирода Игамова